

Mindre Meddelelser.

Iguazufaldet i Sydamerika. Af Alice Schalek. Wien.

I det saakaldte Trelandshjørne, hvor Argentina, Brasilien og Paraguay støder sammen, styrter Bifloden Iguazu, kort før sit Udløb i Paranafloden, ned over en lodret, hesteskoformet Klippevæg, der angives at være c. 20 m højere end Niagarafaldet, og som har et Omfang af c. 5 km, altsaa det seksdobbelte af Niagarafaldets. Fra det i Midten beliggende største Fald, der har det pompøse Navn Garganta do Diavolo, styrter c. 4 Millioner Liter Vand i



Garganta do Diavolo, Hovedfaldet i Iguazu (optaget fra en Sten midt i Floden, faa Meter fra Faldet).

Minuttet i Afgrunden, og fra Sidefaldet, El Mitre, omtrent lige saa meget; med Hensyn til Vandmængde staar det dog meget tilbage for Niagarafaldet, der nok fører c. 5 Gange saa meget Vand. Vandfaldene blev for et kvart Aarhundrede siden opdaget af Benjamin Peixotto, men først i 1924 har den betydeligste Obrajero (Tømmerhandler) i den Vandfaldet omgivende Urskov, Samuel Ayallagarray, som her har forpagtet 2500 ha Urskov, og som maanedlig udfører 1500 Stammer ved Hjælp af 1000 Mand og 700 Muldyr, anlagt et Hotel og en Picade — en Vej, som er ryddet gennem Urskoven — og anskaffet en gammel Fordvogn, saa at Turisten nu kan komme til Verdens-

underet. Dog findes der i Hotellets Fremmedliste kun udenlandske Navne; thi Argentinerne har for ringe Natursans til at foretage en saa lang Rejse for et Naturskues Skyld. Rejsen med Jernbane fra Buenos Aires til Posadas, Hovedstaden i Provinsen Misiones, varer 2 Dage, og derfra to Dage op ad den for sin Hede berygtede Parana med en meget ubekvem og slet Dampers, der ikke er indrettet til Passagerfart, og som bliver liggende i timevis ved Træudskibningsstederne. Selve Hotellet ligger meget smukt, midt i den endnu næsten uberørte Urskov; dog regner jeg den der tilbragte Aften for den ubehageligste paa alle mine Rejser, fordi Stedet sikkert har Verdensrekord med Hensyn til Antallet af Mosquitos.

Til Vandfaldet kan man kun komme paa en meget primitiv Maade; ovenfor Faldet sejler man med en ganske flad Baad til det Sted, hvor Floden bliver for grundet til Sejlads, og saa maa man springe fra Sten til Sten. Vil man fotografere Faldet fra neden, maa man ned ad den lodrette vejløse Klippe og saa igen klatre op. Besøget ved Iguazu koster megen Tid og er endnu forbundet med saa store Vanskeligheder, at man maa kalde Faldet for utilgængeligt for den almindelige Trafik.



Hele Iguazufaldet med Flodens nedre Løb i den tørre Tid.

Heller ikke industrielt bliver Faldet udnyttet. Dets Kraft vilde være tilstrækkelig til at forsyne hele Argentina og Brasilien med Elektricitet; dog vilde Sidefaldets Udtørring om Sommeren og Forskellen paa Vandspejlets Højde (næsten 20 m) i det nedre Flodløb til de forskellige Aarstider berede Udnyttelsen Vanskeligheder. Grunden til denne store Forskel i Vandmængden er den kolossale Regnmængde om Vinteren og den store Fordampning om Sommeren. Efter Løsningen af dette Problem vil Iguazu blive en af Hovedkilderne til Sydamerikas Rigdom. For tolv Aar siden erklærede Argentinerne Vandfaldets Omraade i en Udstrækning af 30,000 ha for Nationalpark.